

E D E B İ Y A T / R O M A N

Bozkırın Efendisi
Murat Kınıkoğlu

MS 627 yılında, uçsuz bucaksız Orta Asya bozkırlarında, o yıla kadar hiç görülmemiş şiddette bir kış oldu. Tengri, Göktürklerin kağanı İl Han'a o kadar kızmıştı ki yaz mevsimini kışa çevirmiş, yağmur yerine kar yağdırmıştı. Kıtık yalnız hayvanları değil halkı da zora soktu, açlıktan ve hastalıktan binlerce kişi öldü. Soğd asıllı vezirler, İl Kağan'a halkına karşı sert ve acımasız olmasını önerip töreye uymayan öğütler verdiler.

MS 630 yılı geldiğinde, Çin İmparatoru T'ai-tsung, Göktürk devletinin yıkılma zamanının geldiğine karar vermişti. İl Kağan'ın idaresinden ayrılan Bayırku ve Bugu beyleri de kendisine bağlılıklarını bildirince sadık generali Li Ching'e, Türklere saldırma emri verdi. Göktürkler, imparatorun askerlerine hazırlıksız yakalanmışlardı. Kaçmayı gururlarına yediremeyen on bin Türk, Yin Dağları'nda öldürüldü. Ak ruhları beyaz bulutların üstüne uçtu. İl Kağan günde bin li¹ koşabilen atına binerek kaçarken diğer kabilelerin hepsi teslim oldular. General Li-Shih-chi elli binden fazla Türk'ü tutsak alarak Çin'e geri döndü.

Sonunda Göktürk İmparatorluğu yıkılmış, Yin Dağları'ndan Gobi Çölü'ne uzanan bütün Orta Asya, Çin İmparatoru'nun kontrolüne girmişti. Türk boyları için karanlık yıllar yeniden başlamıştı...

1 Çin uzunluk ölçüsü. Bin li yaklaşık 500 km.

“Ağaca dayanma bükülür,
suya dayanma dökülür”

Gongun sesi, T'ung-kuan Kalesi'nin burçlarından batıdaki Alashan Çölü'nün ıssız düzlüklerine doğru dalga dalga yayıldı. Güneye doğru giden ses dalgaları Mu- lei Dağı'nın eteklerindeki alçak kayalıklara çarpıp geri dönerken şehri kuzeyden çeviren surların üzerinden gelen yeni seslere karıştı. Yin-ch'uan şehrinin² kalabalık çarşısında koşuşturan insanlar, tepelerinde kopan gürültüyü duyunca işlerini güçlerini bırakıp başlarını kara kalenin burçlarına doğru çevirdiler. Üzerine kara kuş resmi işlenmiş sarı bayraklar ve uzun mızraklı nöbetçilerden başka bir şey göremeyince de omuzlarını silkip tekrar işlerine döndüler.

Derebeyi Kara Hiuan, hükümet merkezi Ch'ang'dan gelen ziyaretçilerin gün ortasında şehre ulaşacaklarını, kaleye girmeden önce etrafı kolaçan edip Tang Hanedanı'nın büyük hükümdarı Kao-tsung'a yetiştirecek herhangi bir aksaklık olup olmadığına bakacaklarını iyi biliyordu. Günler öncesinden bütün şehir temizlenmiş, nöbetçi askerlerin kıyafetleri yenilenip kılıçları, kalkanları, hatta mızrakların uçları bile parlatılmıştı.

Kara Hiuan'ın hâkim olduğu şehir; Avrupa'dan başlayıp nice ülkeleri, dağları, ovaları, uçsuz bucaksız çölleri geçtikten sonra Çin'e ulaşan İpek Yolu'nun son

2 İpek Yolu kervanlarının Çin'e girişi yaptığı son güvenli şehir. Doğu Göktürk devletine ağır bir darbe vuran General Li Ching, hayatta kalabilen birkaç yüz çadırlık Göktürk ahalisini bu şehrin surları içine yerleştirmiş, şehre alınan Türkler imparatorluk emriyle Çinleştirilmeye çalışılmıştır.

durağıydı. Batıdan gelen Hıristiyan tüccarlar, sur kapılarından geçip T'ung-kuan Kalesi'nin karanlık duvarlarını görmedikçe kendilerini Çin'e girmiş saymazlardı.

Dört atın çektiği savaş arabasının taş yolda çıkardığı gürültü yaşlı derebeyinin gülümsemesine neden oldu. Hükümdarın bir türlü vazgeçemediği bu arabalar, onlara göre "kuvvet ve varlık timsali", kendisine ve bozkırın barbarlarına göreyse "işe yaramaz çocuk oyuncaklarıydı." Nöbetçilerin bağırışmalarıyla ayağa kalkıp pencereye yöneldi. Bordo renkli kalın ipek perdenin parlak dokusu, rüzgârın ta Gobi Çölü'nden getirdiği kumla kirlenmiş, yeni olmasına rağmen eski, soluk bir görünüm almıştı. İnce toz tabakası, yaşlı adamın perdeye dokunmasıyla havalandırıp pencereden içeri giren güneş huzmesinin içine doldu. Kara Hiuan, misafirleri görmek için pencereden aşağı baktı. Şişko küçük bedeninin üzerindeki yuvarlak yüzünü süsleyen ince siyah sakalı göğsüne kadar uzanıyordu. Sakalın ucuna kötülüğü ve şanssızlığı uzak tutması için parlak renkli taşlar takmıştı. Bir Çinli'ye benzemeyen esmer suratında birer boncuk gibi duran küçük gözleriyle, kale kapısının önünde içeri girmek için bekleyenleri aceleyle saydı. Hemen yanındaki tünekte duran kara kuş yarı aralık gözkapaklarının arasından efendisini izliyordu. İri bir kartaldan biraz daha büyüktü. Parlak siyah tüyleri boynunun yanlarına indikçe mor yeşil bir renk alıyordu. Tüneğin üzerinde doğrulup kanatlarını çırpı. Gözbebeklerinin etrafındaki garip kırmızılık insanların ondan neden korktuğunu açıklıyordu. Sivri gagasını tüneğin sert ağacına sürerken ötmek ile çılgık atmak arası çirkin bir ses çıkardı. Kara Hiuan kuşa dönerek gülümsedi. Kurday Kuş³ bile kaleye önemli kişilerin geldiğini anlamıştı.

Kara Hiuan, başmuhafızına, misafirler geldiğinde kalenin büyük kapısını açmakta acele etmemesini, mutlaka parolayı sormasını ve evraklarını dikkatle incelemesini tembihlemişti. Hem Prens Chan-hou, hem de İmparator Kao-tsung'un danışmanları bu kaleye girmenin pek kolay olmadığını kendi gözleriyle görmeliydiler. Kale kapısının önündeki başmuhafız, elindeki belgelere son bir kez daha baktıktan sonra saygıyla eğilerek geri çekildi. Anlaşılan tanımıyormuş gibi yapma oyununu sonlandırmanın zamanı geldiğini düşünmüştü. Arkada hazır bekleyen nöbetçiler, başmuhafızın işaretiyle çıkışı çevirerek kapının ağır kanatlarını iki yana doğru açtılar.

Ziyaretçilerin bu kadar üst düzey kişiler olmasına rağmen geliş nedenlerini tam olarak bilmemesi Kara Hiuan'ın huzurunu kaçırmıştı.

Yoldaki güvenlik sorunlarını ileri sürerek can düşmanı Shang derebeyinin büyük oğlu Prens Chan-hou'yu yanlarına refakatçi olarak almaları için tuzu biberi

3 Türk mitolojisinde kötülük timsali kuş. W. Radloff tarafından tespit edilen Altay yaratılış efsanesine göre her şeyden önce su vardı; yer, gök, ay ve güneş yoktu. Tanrı ve bir de bir "kişi" vardı. İkisi kara kaz şekline girip bu suyun üzerinde uçuyorlardı. Tanrı isteğine karşı gelen "kişi"yi cezalandırıp lanetleyerek ona Erklig adını verdi. "Tanrı geldi. Erklig'in körüğünü, çekicini ve örsünü alıp ateşe attı. Körük bir kadın, çekiç de bir erkek oldu. Tanrı bu kadını yakalayıp yüzüne tükürdü. Kadın bir kuş olup uçtu; bu kuş, eti yenmez, tüyü yelek olmaz 'Kurday' denilen kuştur." (A. İnan, *Tarihte ve Bugün Şamanizm*, s. 18.)

olmuştu. Perdeyi sertçe kapayıp içeri döndü. Kara kuşun çılgınlıklarını duymasa sadık hizmetkârı Yang-li'nin içeri girdiğini anlamayacaktı. Hiç kimse bir Çinli'den, hele cüce bir Çinli'den daha sessiz olamazdı. Koridorun nemli serin havası, açılan kapıdan içeri dolarak kalın perdeleri havalandırdı. Cüce Yang-li efendisine doğru bir iki adım attıktan sonra saygıyla eğildi.

“Yüce efendimizin istediği ve tahmin ettiği gibi...”

Akıllı cüce lafına kısa bir ara verip belli belirsiz gülümsedi. Efendisinin ileri görüşlülüğünü her zaman takdir etmişti.

“Misafirler büyük salona gelmeden önce iç kale askerlerini selamlamak istediler.”

“Veee...”

Derebeyi Kara Hiuan'ın bakışlarında meraklı bir ifade belirmişti. “Başdanışmanın geliş sebebinin geçen ay idam ettirdiğiniz iki misyonerle ilgili olduğunu öğrendim. Duyduğuma göre imparatorun bu konuyla ilgili bazı istekleri olacaktır.”

Kara Hiuan kuşun yanına gitti. Yanakları kızarmış, yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. Çin imparatorunun bitmek bilmeyen isteklerinden bıkmıştı. Bu adam kendisini aptal ya da her dediğine evet diyecek bir kukla zannediyor olmalıydı. Gerçi imparator sayesinde Türk boyları artık bir tehlike olmaktan çıkmış İpek Yolu ticareti ve sınırlar güvenlik altına alınmıştı ama onun, her şeyi ben yaptım, her şeyi ben bilirim, demesinden nefret ediyordu.

“Ben ve benim gibi hayatını tehlikeye atan adamları olmasaydı Türkleri zor yenerdi” diye mırıldandı.

Bu yıl başında imparatorun kendisini “Tanrı Kağan” ilan etmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Birinin çıkıp bütün başarının kendisine ait olmadığını söylemesi gerekiyordu. Sinirli bir biçimde cüceye döndü.

“Başka?”

“İmparator surların içine yerleştirilen Türklerin durumunu merak ediyormuş?”

Kara Hiuan'ın kaşları çatılmış, ince siyah sakalı sinirden oynamaya başlamıştı. Otuz yıl önce İl Kağan'ın tutsak edilmesiyle bozkırdaki Türk hâkimiyetine son verilmişti. Esir alınan Türklerin hâlâ surların içinde tutulması imparatoru huzursuz ediyordu.

“İmparator, Türkleri sur inşaatında çalıştırdığımı biliyor. Onlar olmasa seddin kuzey kolunu bitiremez, su kanallarını açamazdık.”

Yang-li efendisinin sinirlendiğini anlamıştı. “Danışmanları saygıdeğer imparatorumuzu yanlış yönlendiriyor olmalı. Dediklerine göre imparator, Türklerin bir gün ayaklanıp şehri ele geçirebileceğinden korkuyormuş.”

Kara Hiuan tünekteki kuşun boynunu okşamaya başladı. Kurday Kuş'un parlak yumuşak tüylerine dokunmak kendisine büyük bir rahatlık veriyor, daha iyi düşünmesini sağlıyordu. Aslında dört yüz çadırılık aç, yoksul, silahsız bir grubun şehri ele geçirmesinin imkânsız olduğunu imparator da bilirdi. Danışmanların

ziyaretinin başka bir amacı daha olmalıydı. İşte bu nedenle, hazırlıksız yakalanmamak, zamansız ziyaretin sebebini önceden bilmek istemişti. Bilinmeyeni bilir yapma konusundaysa sadık hizmetçisinden daha yetenekli birini tanıyıyordu. Boyu, yanında durduğu bronz şamdandan bile kısa olan bu cücenin, Çin'in en büyük kalelerinden birinin en önemli adamı hâline gelmiş olması ne garipti. "Cüce ama sadık... Cüce ama akıllı..." diye düşündü ona bakarken.

Yang-li iki elini önünde birleştirip bir kez daha saygıyla eğildi efendisinin huzurunda. Çekik gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle tam bir Çinli'ydi. Yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Duduğının iki yanından aşağı inen uzun bıyıkları olmasa kimse onun yaşını tahmin edemezdi. Üzerine etekleri yerlere kadar uzanan bir elbise giymişti. Bazıları eteğinin uzun olmasının sebebini ayaklarındaki yüksek topuklu ayakkabıları gizlemek olduğunu söylüyordu. Kara Hiuan ise hizmetkârının, boyunu sorun etmeyecek kadar özgüveni olduğunu biliyordu. Yang-li gözlerini yerden ayırmadan konuştu.

"Prens Chan-hou'nun danışmanlarla birlikte silah salonuna girmesine izin vermedim efendim."

Kara Hiuan önce şaşırtdı, sonra gülümsedi. Bir derebeyi hizmetkârından gerektiğinde akıllı kararlar vermesinden başka ne isterdi ki? Yang-li, geleceğin Çin imparatoru olarak gösterilen komşu Shang derebeyinin büyük oğlunu silah salonuna sokmamıştı. "Bir prensin önünü kesmek!" Düşüncesinin bile bu kaledeki herkesin kalbinin durmasına yetecek bir şey yapmıştı cüce.

"Kızımı o korkak adama vermeyeceğim Yang-li" dedi. Sonra tünekteki kuşun ayak bağını çözüp sağ koluna aldı.

"Prensi silah odasına sokmamakla çok iyi yapmışsın. Gel bakalım, misafirlerimizin derdinin ne olduğunu bir de kendilerinden dinleyelim."

Bir Çin valisi olarak güvenlik Kara Hiuan için çok önemliydi. Kendisini ve halkını komşu derebeylerinin hâkimiyeti altına girmekten, ezilmekten koruması gerekiyordu. Tabii bunu yaparken tüm Asya'nın hâkimi büyük hükümdar Kao-tsung'u gücendirmemek, en büyük önceliği idi. Çin'in en kuzeyinde, güvenli Mu-lei Dağı'nın bitip vahşi bozkırın başladığı yerdeki topraklara hükmeden biri olarak bozkırdaki diğer boylara karşı da kendisini savunmak, varlığını ve gücünü onlara kabul ettirmek zorundaydı. Kıymetli zırhları, kimsenin elinde olmayan maden ocakları, demir yatakları, köleleri, savaş arabaları ve hatta eşsiz demir okları bile onu kurtarmaya yetmeyebilirdi.

Boş taş koridorlardan hızla geçtiler. Mermer korkuluklarla çevrili merdiven sahanlığına gelince durup aşağı baktılar. Saygıdeğer danışman ve yardımcıları silah salonunun kapısında bekliyordu. Prens Chan-hou'nun tam önünde irikiyım bir nöbetçi duruyordu. Prens çok öfkelenmişti ama o bir köleyle muhatap olamayacak, önünden çekilmesini istemeyecek kadar asıldı. Köle ise sahibinden başkasının emirlerini dinlemeyecek kadar sadık, ama başını kaldırıp prensin yüzüne bakamayacak kadar eğitilmiş ve saygılı...

Prens Chan-hou, karşısındaki irikiyım nöbetçi kadar olmasa da uzun boylu sayılırdı. Zarif hatlı, ince uzun bir yüzü vardı. Gözlerinin altındaki koyuluk afyonu fazla kaçırdığı günlerde daha da belirginleşiyordu. Uzun gömleğinin yakasındaki soyluluk işareti altın işlemeler olmasa, bu zayıf yapısıyla gaddarlığıyla ünlü Shang derebeyinin oğlundan ziyade bir saray kâtibi olduğu zannedilebilirdi. İmparatorun bu genç adamı kızıyla evlendirmek istediğini herkes gibi Kara Hiuan da biliyordu. Kao-tsung er geç bu isteğini açıkça söyleyecek, belki de emredecekti, ki o zaman genç adamın kalenin sahibi olmasını kimse engelleyemezdi.

Ayak sesleri, aşağıdakilerin başlarını üst sahanlıktan inen taş merdivene çevirmelerine neden oldu. Derebeyini görenler korkuyla başlarını yere eğdi. Hayır, ondan değil, kolundaki kara kuştan korkmuşlardı. Kurday Kuş'un ününü bütün Çin gibi onlar da işitmişti. Kara kuşun kırmızı gözlerine bakmanın, tıpkı tüyleri gibi siyah bir kuyunun derinliklerine doğru, ne zaman biteceği belli olmayan bir yolculuğa çıkmak anlamına geldiğini biliyorlardı. Kendine bakanları etkisine alma gücünün aslında kimde olduğu konusunda yapılan tartışmalar hiç bitmiyordu. Siyah kuş Kurday'da mı, Kara Hiuan'da mı, yoksa güzel kızı Prenses Orbay'da mı? Bazıları, ki bunların içinde Kara Hiuan'ın oda hizmetine bakan yaşlı kadın da vardı, asıl gücün Kara Hiuan'da olduğunu, o istemediği sürece kimsenin kara kuşun bakışlarıyla büyülenmeyeceğini söylüyorlardı. Surun eteklerinde yaşayan halkın dilinde dolaşan dedikoduya göreyse, esas güç kara kuştaydı. Yerin altındaki Erklig'in⁴ gücüne sahip olan Kurday Kuş, hem Kara Hiuan'a, hem de kızına, gözlerine baktığı insanın ruhunu ele geçirmenin sırrını öğretmişti.

Prens Chan-hou, Kara Hiuan'ın gerekeni yapacağından ve silah odasını danışmanlarla birlikte gezmesine izin vereceğinden emindi. T'ung-kuan Kalesi, bir oğlu bile olmayan bu yaşlı derebeyinin ölümünden sonra nasıl olsa kendisinin olacaktı. Aslında Hükümdar Kao-tsung'un kalenin idaresini ona devretmek için Kara Hiuan'ın ölümünü bekleyeceği bile şüpheliydi. Sadece bu değişiklik için bir neden gerekliydi ve Kara Hiuan, imparatorun emriyle doğudaki boylara misyoner olarak giden iki rahibi idam ettirerek bu nedeni kendisine vermişti.

Kara Hiuan merdivenden inerken danışmanların verdiği nazik selama aynı kibarlıkla karşılık verdi. "Gelişinizi önceden haber verseydiniz, askerlerim sizi eyalet sınırında karşılardı."

Kara Hiuan'ın arkasındaki cücenin hafif tebesümünü kimse fark etmedi. Efendisi bu cümleyle misafirlere, tüm eyaletin hâkimi ve yöneticisinin kendisi olduğunu ve Prens Chan-hou'nun bu eyaletin sınırları içindeki rakip derebeyinin oğlu olmaktan öte bir sıfatı olmadığını hatırlatmıştı. Saygıdeğer başdanışman mesajı aldığını gösterdi.

"Sizi yormak, isteyeceğimiz en son şey olurdu. Bizler ulu Çin hükümdarı, doğuda ve batıda yaşayan tüm insanların efendisi, büyük Kao-tsung'un değersiz

4 Türk destanlarında şeytanın kendisidir. Yerin altında yaşayan azgın bir boğa olarak tasvir edilir. Yaradılış efsanesinde Erklig'in Tanrı Ülgen'in kardeşi olduğuna inanılır.

hizmetkârlarıyız. Bizi kabul etme inceliğini gösterdiğinizi ve kalenizin sağlam kapılarını geç de olsa ardına kadar açtığınızı kendisine bildireceğiz.”

İşte bir kinayeli söz daha. Saygıdeğer danışman belli ki kale kapısındaki uzun evrak işleminden hoşlanmamıştı. Cüce Yang-li yerlere kadar eğilerek öne çıktı.

“Misafirlerimizi kapıda karşılarken saygıda kusur eden başmuhafızın kellesinin uçurulduğunu söylememe izin veriniz efendim.”

Kara Hiuan gülümsedi. Uşağı, ev sahibi adına hamlesini yapmış, girişte yapıldığı ima edilen hatayı başmuhafızının başıyla ödemişti. Şimdi her iki tarafın da çok iyi bildiği satrançtaki hamle sırası, saygıdeğer başdanışmandaydı. Danışman akıllı cücenin öne sürdüğü ve zorla yemesini istediği piyonla zor durumda kalmıştı. Prens Chan-hou’yu silah odasına aldırarak gücünü göstermeyi çok isterdi ama bu üst üste iki hamle yapması anlamına gelecek, centilmenlik kurallarına da uymayacaktı. Gene de şansını denemek istedi.

“Silah odası kalenin kalbidir. Ve sizin onu biz misafirleriniz için açmanız büyük incelik olacaktır.”

Kara Hiuan, saygıdeğer başdanışmanın bu açık isteğini kabul edip etmeme konusunda bir an tereddüt etti. Doğrusu şu yaşlı günlerini büyük hükümdar Kao-tung ile didişerek geçirmek istemiyordu. Tam kapıdaki köleye çekilmesini emredecekken arkasından gelen ses onu durdurdu.

“Misafirlerimiz silah odasına girebilir, ama Prens Chan-hou misafirimiz değil ki sevgili babacığım. Yanlış hatırlamıyorsam birkaç yıl önce askerleriyle zorla kaleme girmek istemiş, ama sonra arkasına bile bakmadan annesinin kollarına kaçmıştı. O zaman yanında olan dostlarından kalan kemikleri hâlâ iç kalenin avlusunda saklıyorum.”

Prens Orbay, babasının indiği uzun taş merdivenin en üstündeki düzlükte duruyordu. Hemen arkadaysa onu her yerde gölge gibi takip eden sadık celladı Şanşekey vardı. Celladın patlak gözlerinin altında, yanaklarına doğru inen iki kesik izi, burnunun üzerindeyse derin bir bıçak yarası görülüyordu. Yüzünde, özellikle gözlerinde, her an saldırmaya hazır olduğunu gösteren bir ifade vardı. Belki de bu yüzden, onunla konuşmak zorunda kalanlar korkudan bakışlarını başka tarafa çevirirlerdi. Kendisine sorarsanız şehrin olmasa bile kara kalenin en yakışıklı erkeği oydu. Arkadan bağladığı uzun siyah saçlarının parlaklığını, formülünü kimseye vermediği, fındık kabuğu is, zeytinyağı ve bazı otlardan ibaret özel karışıma borçlu olduğunu söyler, az sayıdaki dostuna her fırsatta, “T’ung-kuan Kalesi Kraliçesi’nin özel celladıysan, görünümüne daima dikkat etmen gerekir” derdi.

Prens Orbay merdivenden inerken hizmetçiler, kaftanının uzun eteklerini toplamak için koştu. Yerlere kadar uzanan ipek bir elbise giymişti. Beline taktığı altın kemerin üzerindeki taşlardan yansıyan ışık, aşağıdan bakanların gözünü aldı. Başındaki mücevherlerle süslü başlığın iki yanından aşağı doğru inen peçeler yakut taşlarla bezenmişti. Bu renk cümbüşü içinde bile ona bakanların en hoşuna giden şey, dolgun dudaklarının iki yanındaki gamzeleriydi. Uzun kirpikli

siyah gözlerini annesinden aldığı söylenirdi. O kadar güzel bir görüntüsü vardı ki, sanki, “Hükümdarın danışmanına babamın yapamayacağı saygısızlığı ben yapabilirim, güzelliğimle, bu benim hakkım” der gibiydi. Başta Prens Chan-hou olmak üzere hepsi en alt basamağa inene kadar gözlerini ondan ayırmayarak bu muhteşem güzelliğin hakkını verdiler. Prenses Orbay ise sadece prensle bakıyordu. Gülümseyerek, insan azmanı nöbetçinin önünde bekleyen genç adama uzattı elini.

“Siz benim dediğime bakmayın sevgili prensim, anılarımızın arasında çocukken birlikte oynadığımız güzel günler de var.”

Prens Chan-hou’nun deminki sınırlı hâli gitmiş, yüzünü masum bir gülümseme kaplamıştı. Zavallı adam, güzel kadın merdivenden inerken bakışlarını onun siyah gözlerinden kaçırmamak gibi bir hata yapmıştı.

İşte bu yüzden şimdi Prenses Orbay’a değil de, siyah gözlerin derinliklerindeki başka bir dünyaya bakıyor gibiydi. Cüce Yang-li, prensteki bu ani değişikliği danışmanların fark etmesini istemedi. Hemen araya girip misafirlere yolu gösterdi.

“Buyurun efendim, silah salonu ziyaretinizle onurlanacak.”

Prenses Orbay, koluna girdiği prensle yürürken nazik bir gülümsemeyle danışmanlara döndü. “Ben sevgili prensle çay odasında sohbet ederken, sizler silah salonunu görüp bize yetişirsiniz.”

Buzlar bir anda çözülmüştü; mesele en azından danışmanlar ve Kara Hiuan açısından hallolmuş gibiydi. Prens Chan-hou’nun, koluna giren güzel Prenses’le yürümekten başka çaresi yoktu, en azından gerçek dünyaya tekrar dönene kadar.

Cüce Yang-li uzaklaşan Prenses ile Chan-hou’nun arkasından biraz memnuniyet, biraz da kıskançlıkla baktı. Taparcasına sevdiği Prenses, gözlerindeki kudreti kullanarak çok zor bir hamleyi başarıyla tamamlamış, Hiuan’ın tahtına göz diken bu genç züppeye dersini vermişti. Saygıdeğer başdanışmanın bu küçük olayı büyük hükümdara Prenses Orbay lehine bir puan olarak anlatacağından emindi. Şu anda Prenses’in kolunda yürüyen kişinin yerinde olmak için neler vermezdi. “Prenses ve cüce...” diye mırıldandı. Sonra ağzından çıkan sözden kendisi de korktu ve etrafına bakındı. Derebeyinin özel işlerine bakan sıradan bir hizmetkârın bir prensesi kendisine eş olarak yakıştırmaması olacak iş değildi.

